

16 Čukčuk in Škrat pripravita predstavo

„Iščemo škrate. Saj je zabavno, toda ... Skoraj vsi otroci že vemo, da škratov pač ni ... no, da ne obstajajo.“

„Kako to misliš?“

„No, tako, kot je. Škratje živijo v zgodbah in legendah in v risankah, zares pa jih ni.“

„Seveda so! Pod koreninami moje smreke živi eden.“

„Daj no, zdaj pa še ti. Saj vendar nisem več tako majhen!“

„Oh, pa je tam. Poiskat ga grem, pa boste vsi videli! ... Še nekaj sem te hotel vprašati: prej si omenil ... Kaj so risanke?“

„Ti si brezupen primer; kako naj ti povem, kaj so risanke, če ne veš,

kaj je televizija in ...“ je Aljaž samo zamahnil z roko. „Pokaži mi raje tega svojega škrata.“

„No, le počakaj pri svojih prijateljih, ponj pojdem.“

In Čukčuk je odletel, Aljaž pa je stekel za otroki in sam pri sebi mrmral nekaj o tem, da so tudi čuki zelo otročji, če še vedno verjamejo v škrate.

Čukčuk pa je že pristal pri vznožju stare smreke.

„Hej, zbudite se, gospod Škraaat!“

Tišina. Nihče se ni oglasil, nič se ni premaknilo.

„Škrat, ste doma?“

Morda je odšel na kakšno škratjo veselico? Ah, ne, preveč nergav je in siten. Ta prav gotovo ne hodi na veselice.

„Kdo je in kaj bi rad?“ je zagodrnjalo iz temne votline pod koreninami.

Listje, ki je ležalo razmetano na vhodu, se je premaknilo in prikazal se je grbast nos in za njim krmežljave oči, pod nosom pa razcefrani sivi brki.

„Jaz sem, vaš sosed, Čukčuk. Ali sploh veste, da ljudje mislijo, da škratov ni?“

„Kaj me briga, kaj mislijo. Pusti me spati. Luna je še visoko na nebu in jaz bi lahko še dolgo spal. In pravkar sem sanjal čudovite sanje ...“

„Kaj pa ste sanjali, gospod Škrat?“

„Oh, sanjal sem, da sem nastopal v gledališču. Vsi so me gledali in mi ploskali in so bili navdušeni nad mano ... In zdaj si me zbudil in ni več luči in ni več občinstva in ničesar več ...“ je napol srdito in napol obupano zastokal Škrat.

„Kaj je to gledališče? In občinstvo?“

„Joj, otrok, ti pa res ničesar ne veš. Gledališče je prostor, kamor hodijo ljudje. Na eni strani je oder – ta je dvignjen in na njem nastopajo igralci –, na drugi strani pa so sedeži, kjer sedijo ljudje – torej občinstvo. Ti ne delajo nič drugega, kot da gledajo igralce in jim na koncu ploskajo in s tem jim dajo

vedeti, da so zadovoljni s predstavo.“

„Aha, in vi ste bili v sanjah igralec?“

„Jap! In zdaj sem spet le navaden stari škrat, ki so ga grobo zbudili sredi noči.“

„Pa bi radi bili ... igralec?“

„No, seveda.“

„In bi radi nastopali na odru?“

„Ja, kajpak ... če bi mi potem vsi ploskali in bili navdušeni ... Ampak s čim bi jih lahko navdušil?“

„Res je, da ste le naveden škrat. Toda za ljudi je to nekaj neverjetnega, nemogočega, nekaj, kar bi jih prav gotovo navdušilo. In tisti veliki panj tam, kjer je stala stara bukev – tisti je kot nalašč za oder ... Imamo igralca in oder in občinstvo. Torej imamo vse!“

„A misliš resno?“

„Najresneje! Pridite!“

